

15-01-2018

প্ৰাত: মুৰুলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“হে মৰমৰ সন্তানসকল, এয়াই সংগমযুগ যেতিয়া আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ সংগম (মিলন) হয়, সৎগুৰু এবাৰেই আহি সন্তানসকলক সত্য জ্ঞান দিয়ে, সত্য কবলৈ শিকায়”

*প্ৰশ্ন :- কোন সকল সন্তানৰ অৱস্থা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ হয় ?

*উত্তৰ :- যিসকলৰ বুদ্ধিত থাকে যে এই সকলেবোৰ বাবাৰ। প্ৰতিটো খোজতে শ্ৰীমত লওতা, সম্পূৰ্ণ ত্যাগ কৰা সন্তানসকলৰ অৱস্থা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ হয়। যাত্ৰা দীঘলীয়া সেইবাবে উচ্চ পিতাৰ উচ্চ মত লৈ থাকিব লাগে।

*প্ৰশ্ন :- মুৰুলী শূনাৰ সময়ত কোনসকল সন্তানৰ অপাৰ সুখ অনুভৱ হয়?

*উত্তৰ :- যিসকলে বুজে যে আমি শিৱবাবাৰ মুৰুলী শূনি আছো। এই মুৰুলী শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা শূনাইছে। অতি মৰমৰ বাবাই আমাক চিৰকালৰ বাবে সুখী, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনাবৰ বাবে এয়া শূনাই আছে। মুৰুলী শূনাৰ সময়ত এইটো স্মৃতিত থাকিলে সুখ অনুভৱ হ’ব।

গীত :- হে প্ৰিয়তম, আহা আৰু মোক লগ কৰা ....

ওম্ শান্তি। এই দুখিত অন্তৰ দুখধামতেই থাকে। সুখী জীৱাত্মা সুখধামত থাকে। সকলো ভক্তৰেই প্ৰীতম এজন, আৰু তেওঁকেই মনত কৰা হয়। তেওঁকেই প্ৰীতম বুলি কোৱা হয়। মনত পেলোৱা হয়, যেতিয়া দুখ পোৱা যায়। এয়া কোনে বহি বুজায়? সত্য প্ৰীতম, সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক, সত্য সৎগুৰু... সকলোৰে প্ৰীতম এজন তেওঁৰেই। কিন্তু প্ৰীতম কেতিয়া আহে, এয়া কোনেও নাজানে। প্ৰীতমে নিজে আহি নিজৰ ভক্তক, নিজৰ সন্তানসকলক কয় যে মই কেৱল সংগমযুগত এবাৰেই আহো। মোৰ অহা আৰু যোৱাৰ মাজৰখিনিকেই সংগম বুলি কোৱা হয়। আন সকলো আত্মাই বহুবাৰ জন্ম মৰণৰ চক্ৰত আহে, মই এবাৰেই আহো। সৎগুৰুও মই এজনেই। বাকী গুৰুতো অনেক আছে। তেওঁলোকক সৎগুৰু বুলি নকয় কিয়নো তেওঁলোকে কোনো সত্য কথা নকয়, তেওঁলোকে সত্য পৰমাত্মাক নাজানেই। যিয়ে সত্যক জানে তেওঁ সদায় সত্য কথা কয়। এই সৎগুৰু হৈছেই সত্য কথা কোৱা সঁচা সৎগুৰু। সত্য পিতা, সত্য শিক্ষক নিজে আহি কয় যে মই সংগমযুগত আহো। মোৰ আয়ুস ইমানেই, যিমান সময় মই আহো। অপৰিত্ৰক পৱিত্ৰ বনাইহে যাওঁ। যেতিয়াৰ পৰা মোৰ জন্ম হৈছে, তেতিয়াৰপৰা মই সহজ ৰাজযোগ শিকোৱা আৰম্ভ কৰো আকৌ যেতিয়া শিকাই সম্পূৰ্ণ কৰো তেতিয়া অপৰিত্ৰ দুনিয়াৰ বিনাশ হয়, আৰু মই গুচি যাওঁ। মই মাত্ৰ এইখিনি সময়ৰ বাবেই আহো। শাস্ত্ৰততো কোনো সময়েই নাই। শিৱবাবাই কেতিয়া জন্ম গ্ৰহণ কৰে, কিমান দিন ভাৰতত থাকে, এয়া পিতাই নিজেই বহি কয় যে মই আহোৱেই সংগমত। সংগমযুগৰ আদি, সংগমযুগৰ অন্ত মানেই মোৰ অহাৰ আদি যোৱাৰ অন্ত। বাকী মধ্যত বহি মই ৰাজযোগ শিকাওঁ। পিতাই নিজেই বহি কয় মই এওঁৰেই বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আহো – আনৰ দেশ আৰু আনৰ শৰীৰত, গতিকে আলহী হলো নহয়। মই এই ৰাৱণৰ দুনিয়াত আলহী হওঁ। এই সংগমযুগৰ মহিমা বহুত মহান আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ। পিতা ৰাৱণৰ ৰাজ্যৰ বিনাশ কৰি ৰামৰাজ্য স্থাপন কৰিবলৈকে আহে। শাস্ত্ৰত মুখ বাগৰি অহা কাহিনী বহুত লিখি দিছে। ৰাৱণক জ্বলাই আহিছে। সমগ্ৰ সৃষ্টি এই সময়ত যেন লংকাৰ দৰে। মাত্ৰ সীলানকে (শ্ৰীলংকাকে) লংকা বুলি ক’ব নোৱাৰি। এই গোটেই সৃষ্টিখনেই ৰাৱণৰ থকাৰ স্থান বা শোকবাটিকা হয়। সকলোৱেই দুখী। বাবাই কয় - মই ইয়াক অশোকবাটিকা অথবা স্বৰ্গ বনাবলৈ আহিছো। স্বৰ্গততো সকলো ধৰ্ম নাথাকে। তাত

আছিল এটাই ধৰ্ম, যিটো এতিয়া নাই। এতিয়া আকৌ দেৱতা বনাবলৈ ৰাজযোগ শিকাই আছে। সকলোৱেতো নিশিকে। মই ভাৰততেই আছো। ভাৰততেই স্বৰ্গ হয়। খ্ৰীষ্টিয়ান সকলেও স্বৰ্গৰ কথা বিশ্বাস কৰে। কয় তেওঁ স্বৰ্গীয় নিবাসৰ কাৰণে ঈশ্বৰীয় পিতাৰ ওচৰলৈ গ'ল (he left for the heavenly abode, that he went to God, the Father)। বাকী স্বৰ্গৰ কথা জানো বুজি পায়! স্বৰ্গ বেলেগ বস্তু। সেয়ে পিতাই বুজায় যে মই কেতিয়া আৰু কেনেকৈ আহো। আহি ত্ৰিকালদৰ্শী বনাওঁ। ত্ৰিকালদৰ্শী আন কোনো নহয়। সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক মইহে জানো। এতিয়া কলিযুগৰ বিনাশ হ'বৰ হৈছে। আখৰাও দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। এয়াই সংগমৰ সময়। সঠিক সময় কোনেও ক'ব নোৱাৰে। বাকী ৰাজধানী সম্পূৰ্ণ প্ৰতিষ্ঠা হৈ যাব। সন্তানসকলে কৰ্মাতীত অৱস্থা পালে জ্ঞান সমাপ্ত হৈ যাব। যুদ্ধ আৰম্ভ হৈ যাব। মইও নিজৰ পৱিত্ৰ বনোৱাৰ পাৰ্ট সম্পূৰ্ণ কৰিহে যাম। দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰা – এয়া মোৰেই পাৰ্ট। ভাৰতবাসীয়ে এইবোৰ একো নাজানে। যিহেতু এতিয়া শিৱৰাত্ৰি পালন কৰে গতিকে নিশ্চয় শিৱবাবাই কিবা কাৰ্য কৰিছিল। তেওঁলোকে আকৌ কৃষ্ণৰ নাম দি দিছে। এয়াতো সাধাৰণ ভুল দেখিবলৈ পোৱা যায়। শিৱ পুৰাণ আদি কোনো শাস্ত্ৰতেই এয়া নাই যে শিৱবাবাই আহি ৰাজযোগ শিকায়। বাস্তৱত প্ৰত্যেক ধৰ্মৰেই এখন এখন শাস্ত্ৰ আছে। দেৱতা ধৰ্মৰো এখন শাস্ত্ৰ থাকিব লাগে। কিন্তু তাৰ ৰচয়িতা কোন! ইয়াতেই ভ্ৰমিত হৈ গৈছে।

পিতাই বুজায় - মই নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম ৰচনা কৰিব লাগে। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী বুলি কোৱা হয়। বহুতৰে নাম সলনি হৈছে, ইয়াৰে বহুত আতৰি গৈছে। আকৌ তাৰ ঠাইত অন্য আহিছে। বাকী দেখা গৈছে নামৰ দ্বাৰা কোনো লাভ নহয়। সেয়াতো পাহৰিও যায়। বাস্তৱত তোমালোকে যোগ লগাব লাগে পিতাৰ সৈতে। নাম শৰীৰৰ পোৱা যায়। আত্মাৰতো নামেই নাথাকে। আত্মাই ৮৪ জন্ম গ্ৰহণ কৰে। প্ৰত্যেক জন্মতে নাম-ৰূপ, দেশ-কাল সকলো সলনি হয়। ড্ৰামাত কোনোৱে যিটো পাৰ্ট এবাৰ পাইছে সেই ৰূপত পিছত কেতিয়াও পাৰ্ট বজাব নোৱাৰে। সেই পাৰ্ট আকৌ ৫০০০ বছৰ পিছত লাভ কৰিব। এনেকুৱা নহয় কৃষ্ণৰ সেই নাম-ৰূপত আকৌ কোনোবা আহিব। আহিব নোৱাৰে। এয়াওতো জানা যে আত্মাই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আনটো শৰীৰ ধাৰণ কৰিলে চেহেৰা আদি এজনৰ সৈতে আনজনৰ নিমিলে। ৫ তত্ব অনুসৰি চেহেৰাও সলনি হৈ গৈ থাকে। কিমান চেহেৰা আছে। কিন্তু এই সকলো প্ৰথমৰ পৰাই ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নতুনকৈ একো নহয়। এতিয়া শিৱৰাত্ৰি পালন কৰা হয়। নিশ্চয় শিৱ আহিছে। তেওঁৰেই গোটেই দুনিয়াৰ প্ৰীতম। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বা ৰাধা কৃষ্ণ বা ব্ৰহ্মা বিষ্ণু আদি কোনো প্ৰীতম নহয়। ভগৱান পিতাই প্ৰীতম হয়। পিতাইতো নিশ্চয় সম্পত্তি দিয়ে, সেইবাবে পিতা অতি মৰমৰ। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো মোৰ দ্বাৰাই তোমালোকে সম্পত্তি পাব। সন্তানসকলে জানে এই পঢ়া অনুসৰিয়েই গৈ সূৰ্য্যবংশী-দেৱতা বা চন্দ্ৰবংশী-ক্ষত্ৰিয় হ'ম। বাস্তৱত সকলো ভাৰতবাসীৰেই ধৰ্ম এটাই হোৱা উচিত। কিন্তু দেৱতা ধৰ্মৰ নাম সলনি কৰি হিন্দু নাম ৰাখিছে কিয়নো সেই দৈৱীগুণ নাই। এতিয়া পিতাই ধাৰণ কৰাই আছে। কয় নিজকে আত্মা বুজি অশৰীৰী হৈ যোৱা। তোমালোক পৰমাত্মা নহয়। পৰমাত্মাতো এজনেই শিৱ। তেওঁ সকলোৰে প্ৰীতম এবাৰেই সংগমযুগত আছে। এই সংগমযুগ বহুত সৰু। সকলো ধৰ্মৰেই বিনাশ হ'ব। ব্ৰাহ্মণ কুলো উভতি যাব কিয়নো তেওঁলোকে আকৌ দৈৱীকুললৈ স্থানান্তৰ হ'ব লাগিব। বাস্তৱত এয়াই পঢ়া। কেৱল তুলনা কৰা হয়- সেয়া বিষয়-বিকাৰ হৈছে বিহ আৰু এয়া জ্ঞান হৈছে অমৃত। এয়াতো মনুষ্যক দেৱতা বনোৱাৰ পাঠশালা হয়। আত্মাত যি বিকাৰৰ লেপ পৰিছে, একেবাৰে কৃত্ৰিম হৈ গৈছে সেয়া পিতাই আহি হীৰাৰ দৰে বনায়। শিৱৰাত্ৰি বুলি কয়। ৰাতি শিৱ আহিছে, কিন্তু কেনেকৈ আহিছে, কাৰ গৰ্ভত আহিছে? বা কাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছে? গৰ্ভততো নাই। তেওঁৰ শৰীৰ ঋণত ল'ব লগা হয়। তেওঁ নিশ্চয় আহি নৰকক স্বৰ্গ বনাব। কিন্তু কেতিয়া আৰু কেনেকৈ আহে, এয়া কোনেও নাজানে। শাস্ত্ৰও বহুত পঢ়ে কিন্তু মুক্তি-জীৱন মুক্তিতো কোনেও নাপায় বৰঞ্চ বেছিকৈহে তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। সেয়াটো সকলোৱে নিশ্চয় হ'ব লাগিব।

সকলো মনুষ্যই মঞ্চত নিশ্চয় উপস্থিত হ'ব লাগিব। পিতা আহেই অন্তত। তেওঁৰেই সকলোৰে মহিমা কৰে যে আপোনাৰ গতি বিধি আপুনিৰেই জানা। আপোনাৰ ওচৰত কি জ্ঞান আছে, কেনেকৈ আপুনি সংগতি কৰা সেয়াও আপুনিহে জানা। তেওঁতো শ্রীমত দিবলৈ নিশ্চয় আহিবই! কিন্তু কেনেকৈ আহে, কাৰ শৰীৰত আহে সেয়া কোনেও নাজানে। নিজেই কয় সাধাৰণ শৰীৰত মই আহিব লাগে। মই ব্ৰহ্মা নামো নিশ্চয় ৰাখিব লগা হয়। নহ'লে নো ব্ৰাহ্মণৰ জন্ম কেনেকৈ হ'ব। ব্ৰহ্মা ক'ৰ পৰা আহে? ওপৰৰ পৰাতো নাই। তেওঁ হৈছে সুক্ষ্মলোক নিবাসী অব্যক্ত, সম্পূৰ্ণ ব্ৰহ্মা। ইয়াত নিশ্চয় ব্যক্ত ৰূপত আহি ৰচনা ৰচিব লগা হয়। আমি অনুভৱৰ দ্বাৰা ক'ব পাৰো। ইমান সময় আহে আৰু যায়। পিতাই কয় ময়ো ড্ৰামাত বান্ধ খাই আছো, আৰু মোৰ পাৰ্টো মাত্ৰ এবাৰেই অহাৰ। যদিওবা দুনিয়াত উপদ্ৰৱ বহুত হৈ থাকে। সেই সময়ত কিমান ঈশ্বৰক চিঞৰে। কিন্তু ময়ো নিজৰ সময়তেই আহিব লাগে আৰু আহোও বান্ধা অৱস্থাত। এই জ্ঞানতো বহুত সহজ। কিন্তু অৱস্থা পৰিপক্ক কৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে, এইবাবেই কোৱা হয় লক্ষ্য স্থান বহুত উচ্চ। পিতা নলেজফুল গতিকে তেওঁ নিশ্চয় সন্তানসকলক জ্ঞান দিছে সেইবাবেতো তেওঁৰ গায়ন আছে – আপোনাৰ গতি-বিধি আপুনিৰেই জানা।

পিতাই কয় মোৰ লগত যি সুখ-শান্তিৰ খাজনা আছে সেয়া সন্তানসকলকেই আহি দিওঁ। এই যি মাতাসকলৰ ওপৰত অত্যাচাৰ আদি হয় এয়াও ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত তেতিয়াহে পাপৰ কলহ ভৰ্তি হ'ব। কল্প কল্প এনেকৈয়ে পুনৰাবৃত্তি হয়। এইবোৰ কথাও তোমালোকে এতিয়াহে জানা পিছত আকৌ পাহৰি যাব। এই জ্ঞান সত্যযুগত নাথাকে। যদি থাকিলহেঁতেন তেন্তে পৰম্পৰা চলিলহেঁতেন। তাততো প্ৰাৱন্ধ আছে যি এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থৰ ফল স্বৰূপে পোৱা যায়। ইয়াৰ পুৰুষাৰ্থী আত্মসকল তাত থাকিব, আন আত্মাবোৰ তাত নাথাকে, যাক জ্ঞানৰ দৰকাৰ থাকিব। এয়াও জানে যে অতি কম সংখ্যকহে ওলাব। বহুত ভাল ভাল বুলিও ক'ব। ধৰিলোৱা বিলাতবাসী কোনোবা ডাঙৰ মানুহ ওলাল, জ্ঞানো বুজিলে কিন্তু ক'ৰবাত ভাখিত (bhatthi) থকিব লগা হ'লে কি ক'ব! ক'ব কথাবোৰতো ঠিকেই আছে কিন্তু পৱিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে। কিন্তু ইয়াত কিমান পৱিত্ৰ হৈ থাকে। বিয়া কৰাই একেলগে থাকিও পৱিত্ৰতাত থাকে সেইবাবে তেওঁলোকে বহুত পুৰস্কাৰো লাভ কৰে। এয়াও দৌৰ। সেই দৌৰত প্ৰথম হ'লে ৪-৫ লাখ প্ৰাপ্ত হ'ব। ইয়াততো ২১ জন্মৰ বাবে ৰাজ্যভাগ্য প্ৰাপ্ত হয়। এয়া কম কথানে! এই মুৰুলীতো সকলোবোৰ সন্তানৰ ওচৰলৈকে যাব। টেপতো শুনিব। ক'ব শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা মুৰুলী শুনাই আছে অথবা সন্তানসকলে শুনালে ক'ব শিৱবাবাৰ মুৰুলী শুনাই আছে। গতিকে বুদ্ধি একদম তালৈ (ওপৰলৈ) যোৱা উচিত। সেই সুখ ভিতৰৰ পৰা প্ৰতিফলিত হ'ব লাগিব। অতিকৈ মৰমৰ বাবাই আমাক সদায় সুখী, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা বনায়, সেয়েহে তেওঁক বহুত স্মৰণ কৰা উচিত। কিন্তু মায়াই স্মৃতিত তিষ্ঠি থাকিব নিদিয়। ত্যাগো পুৰা লাগিব। এই সকলোবোৰ বাবাৰ, এই অৱস্থা প্ৰথম শ্ৰেণীৰ হ'ব লাগে। বহুত সন্তান আছে যিসকলে শ্রীমত লৈ থাকে। শ্রীমতৰ দ্বাৰা নিশ্চয় কল্যাণেই হ'ব। মতো উচ্চ, যাত্ৰাও দীঘল পিছত তোমালোক এই মৃত্যুলোকলৈ নাহ। সত্যযুগ হৈছেই অমৰলোক।

সেই দিনা বাবাই বহুত ভাল ৰীতিৰে বুজাইছিল যে তাত তোমালোকৰ মৃত্যু নহয়। আনন্দ মনে পুৰণি আভৰণ সলনি কৰি নতুন লোৱা। সাপৰ উদাহৰণ তোমালোকৰ বাবেই। ভোমোৰাৰ উদাহৰণো তোমালোকৰ বাবেই। কাছৰ উদাহৰণো তোমালোকৰ ওপৰতে প্ৰয়োগ হয়। সন্যাসী সকলেতো নকল কৰিছে। ভোমোৰাৰ উদাহৰণটি ভাল। বিষ্ঠাৰ পোকক জ্ঞানৰ ভু-ভু কৰি পৰিস্থানী পৰিজাদা (পৰীৰ দেশৰ ফৰিস্তা) বনোৱা। এতিয়া পুৰুষাৰ্থ ভালদৰে কৰিব লাগে। উচ্চ পদ অথবা ভাল নম্বৰ লবলৈ হ'লে পৰিশ্ৰমো কৰিব লাগিব। কাম-ধান্দা আদিও কৰা সেইখিনি সময় ৰেহাই দিয়া হৈছে। তথাপিও সময় বহুত পোৱা যায়। নিজৰ যোগৰ চাৰ্ট পৰীক্ষা কৰিব লাগে কিয়নো মায়াই বহুত বিঘ্ন আনে।

বাবাই সন্তানসকলক বাৰে বাৰে বুজায় - হে মৰমৰ সন্তানসকল, ভুলতো এনেকুৱা আটাইতকৈ মৰমৰ পিতা বা প্ৰিয়তমক পৰিত্যাগ নকৰিবা, ইমান মহামুৰ্খ কোনো নহ'বা। কিন্তু মায়াই বনাই দিয়ে। এতিয়া আগলৈ তোমালোকে দেখিবা যিসকল বলিহাৰ গৈছিল, বহুত ভাল সেৱা কৰিছিল তেওঁলোককো মায়াই কেনেকুৱা অৱস্থা কৰি দিয়ে কিয়নো শ্ৰীমত এৰি দিয়ে এইবাবে বাবাই কয় এনেকুৱা মহান মহামুৰ্খ নহ'বা।

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) পিতাৰ দ্বাৰা যি সুখ শান্তিৰ খাজনা প্ৰাপ্ত কৰিছা সেয়া সকলোকে দিব লাগে। জ্ঞানৰ দ্বাৰা নিজৰ অৱস্থা পৰিপক্ক কৰিবলৈ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে।
- (2) দৈৱীগুণ ধাৰণ কৰিবৰ বাবে দেহ ভাবক পাহৰি নিজকে আত্মা বুজি অশৰিৰী হৈ এক প্ৰিয়তমক স্মৰণ কৰিব লাগে।

*বৰদান:- নিজকে বেহদৰ মঞ্চত থকা বুলি ভাবি সদায় শ্ৰেষ্ঠ অভিনয় কৰোতা হিৰো পাৰ্টধাৰী হোৱা।

তোমালোক সকলো সমগ্ৰ বিশ্বৰে শ্ব'কেচত থকা শ্ব'পিচ হোৱা, বেহদৰ অনেক আত্মাৰ মাজত অতি উচ্চ মঞ্চত আছা। এই স্মৃতিৰ দ্বাৰা প্ৰতিতো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্ম কৰা যে বিশ্বৰ আত্মাসকলে আমাক চাই আছে। ইয়াৰ দ্বাৰা প্ৰতিতো পাৰ্ট শ্ৰেষ্ঠ হ'ব আৰু হিৰো পাৰ্টধাৰী হৈ যাবা। সকলোৱে তোমালোক নিমিত্ত আত্মাসকলৰ পৰা প্ৰাপ্তিৰ ভাৱনা ৰাখে সেয়েহে সদায় দাতাৰ সন্তান হৈ দি থাকা আৰু সকলোৰে আশা পূৰণ কৰি যোৱা।

*শ্লোগান:-সত্যতাৰ শক্তি যদি লগত থাকে তেতিয়া সুখ আৰু শক্তি প্ৰাপ্ত হৈ থাকিব।

!!ওম্ শান্তি!!

***